

напукватъ. А стариятъ домъ на свещеника е до-толкова вехтъ и гнилъ, че лесно може да се събори.

Щъркелътъ продължавалъ да се смѣе и нѣколко пѣти ударилъ съ клюна си, о земята, до дупката на червея, но той билъ вече дълбоко въ земята.

Слѣдъ това, щъркелътъ отлетѣлъ на покрива при своята жена и ѝ разказалъ за смѣшниятъ дъждовенъ червей, който си мислѣлъ, че може да събори цѣлия домъ съ гнѣздото на щъркела.

— Не трѣбва никога съ тая смѣтъ да говоришъ, — казала съпругата.

— Слѣдниятъ пѣтъ ще го изямъ, — отговорилъ щъркелътъ.

Слѣдъ това щъркелътъ и дъждовниятъ червей не се виждали около една седмица. Въ една прѣ-красна топла лѣтна нощъ щъркелътъ и съпругата му стоели на покрива и се радвали на своитѣ щъркелчета.

— Ето вече и пера имъ израстватъ, — казала съпругата.

— Да, — отговорилъ щъркелътъ. Малко ни остава тукъ да живѣемъ. Храна почна все по-рѣдко и по-рѣдко да се намира. Жабитѣ почнаха много да се пазятъ. Днесъ хванахъ само една. Ако ми попаднѣше сега дъждовния червей, тутакси бихъ го изялъ.

— Какво е това? — внезапно извикала съпругата. Струва ми се, че покривътъ се люлѣе.

— Какво ли се е случило? — зачудилъ се щъркелътъ.